

намѣсто да угнетѣжтъ вѣрныѣ и невинны народы, са излѣжтъ на проклетата и вѣроломна глава на честолоубеца който бы потѣпкалъ священныѣ права на този съюзъ; нека той бжде умразенъ на боговетѣ и на челоуѣщыѣ; и никога да не са наслади отъ плодѣ на вѣроломството си. Нека адскыѣ Фурии подѣ найотвратителны образы распалѣжтъ бѣсотата и отчаяніето му; дано да умре безъ надѣжда за погребеніе, тѣлото му да бжде корыеть на псета и на усорлицыѣ и да са мжчи душата му въ Адѣ, въ найдѣлбоката бездна на Тартара, помного отъ Тантала, Иксиона и Данаидыѣ! Но еще повече дано този миръ да бжде непоколебимъ като канарыѣ на Атласъ който подпирѣ небо; дано сичкыѣ народы да го честѣжтъ и вкусижтъ отъ плодоветѣ му изъ рода въ родъ; дано имената на тѣзи които ще са закълнжтъ въ него бжджтъ обычны и похвалены въ устата на найсвѣтныѣ наши потомцы; дано този миръ, основанъ на правдата и на искренностьта, стане образецъ на сѣкый бжджщый миръ у сичкыѣ народы на земята; и дано сичкыѣ народы, които искатъ да сж доброчесты чрезъ съгласіето, да подражжтъ примѣра на Есперія!“

На тѣзи думы, Идомеи и сичкыѣ други царѣе подтвърдижж съ клетва мира споредѣ означеныѣ условия. Размѣнуватъ са между двѣѣ страны по дванайсетъ заложницы. Телѣмахъ нека да бжде въ числото на даденыѣ отъ Идомеи заложницы; но никой не са съгласява за да бжде и Менторъ въ тѣхното число, защото съюзницыѣ искатъ щото той да остане при Идомеи като отговоренъ за поведеніето негово и на свѣтницыѣ му, чакъ до испълнянето на съгласеныѣ условия. Послѣ заклажж, между града и неприятеликия станъ, сто кравы побѣлы отъ снѣга и толкози еще быкове сжщо бѣлы, на които рогата бѣжж позлатены и накитены съ вѣнцы. Ужасното мученѣ на жертвыѣ които падахж подѣ священныя ножъ са чуваше доро до ближнитѣ горы. Крѣвьта която дѣгаше пара течеше на сѣжждѣ и едно отборъ вино служаше за возліяніята. Августыѣ прегледвахж утробыѣ които тупахж еще. Жрецыѣ тѣ горяхж на жѣртвенницыѣ тамъянъ, който образуваще тменъ облакъ, и на който благоуханіето са распрѣсваше по сичкыя станъ.